

[Hendriksen.]

Kr.'s Indtægt vilde komme til at betale 25 Kr., altsaa noget over 2 pCt., hvorimod Forholdet hos os vilde blive det, at Manden med de 8 000 Kr.'s Indtægt kom til at betale 240 Kr., og den fattige Mand, der maaske kun havde 800 Kr. i Indtægt, kom til at betale 24 eller 25 Kr., det samme, som han skulde betale efter det svenske Forslag.

Men det ærede Medlem Hr. Stauning vil jo ikke gaa ind paa en Tvangsforsikring, hvorimod han erklærer, at han nok kunde tænke sig — saaledes forstod jeg ham da — at medvirke til en frivillig Forsikring. Nu vil jeg sige, at efter mit Skøn er en frivillig Forsikring ikke tilstrækkelig. Den vil aldrig kunne løse Spørgsmaalet til Bunds. I Forbindelse hermed vil jeg gerne henlede Opmærksomheden paa Landstingsmand Steinckes Bog „Fremtidens Forsørgelsesvæsen“, af hvilken jeg med den højtærede Formands Tilladelse gerne vil anføre nogle korte Citater. Landstingsmand Steincke skriver pag. 23 som en Kritik af Forsikringsfor-
slaget:

„Som anført Side 15 er der ingen Tvivl om, at Forsikring af adskillige Grunde paa Forhaand maa foretrækkes for Forsørgelse — *vel at mærke, naar der er Tale om frivillig Forsikring*. Et gennemført Tvangsforsikringsforslag rummer derimod ikke de *etiske Værdier*, for hvis Skyld man skulde revolutionere den nuværende Lovgivning.

Man højner nu en Gang ikke voksne, fri Borgeres Moral ved direkte Tvangsforanstaltninger rettede mod den enkelte! Tvang og Etik har ikke meget tilfælles, og mindst af alt kan en almindelig Tvangsfolkeforsikring rose sig af sine *etiske Værdier* — de økonomiske Hensyn, Skatte-sonden, stikker alt for tydeligt frem.“

Men senere i samme Bog, Pag. 27, siger Landstingsmand Steincke følgende:

„Se først paa Storbyens Industriproletariat, i udstrakt Grad blottet for et virkeligt økonomisk eller sædeligt Fundament, for en stor Del Barnefædre eller -mødre i 18 Aars Alderen, gift i 20 Aars Alderen (med Hjemmet paa Afbetaling), separerede i o. s. v., o. s. v., se paa Fabrikarbejderskerne, Syerskerne, de smaa Detailhandleres Hærskare, hele Reservearmeen, Arbejdsmændenes store og altid usikkert stillede Flok og mange flere, se paa Landarbejderproletariatet, og tag saa ogsaa og ikke mindst fra de andre Klasser det store Kontingent af asocial, uvidende, holdningsløs og ligeglad Ungdom — det

bliver sandelig en byrdefuld Beskæftigelse det være „Kongens Foged“. Eller tænk paa den store Stab, der navnlig som Tyende flytter flere Gange aarlig!“

Saaledes siger Landstingsmand Steincke, og hans Udtalelser her synes mig i allerhøjeste Grad at være et Argument, og et meget stærkt Argument, for Indførelse af Tvang netop for at oplære de paagældende til at blive nyttige Samfundsborgere.

Det ærede Medlem Hr. Stauning og det ærede Medlem Hr. Holdgaard mødte jo op, det ærede Medlem Hr. Stauning med Proprietær Mygind og det ærede Medlem Hr. Holdgaard med Forpagter Sonne og anførte dem som værende imod Folkeforsikringstanken. Det havde jo haft mere Zweck, hvis de Herrer var mødt op med mere vaskeægte Konservative under Armen end de paagældende tvende Herrer.

Aflastning af Statens og Kommunens Udgifter havde jeg talt saa meget om, sagde det ærede Medlem Hr. Stauning, men intet om Retsbegrebet. Hvilket Retsbegreb? Jeg anerkender ikke Ordningen af 1891 som ubrydelig Ret her i Landet. Ogsaa det, der den Gang blev besluttet, er undergivet Udviklingens Lov, og naar Forholdet er det, at vi kan sætte noget andet og bedre i Stedet for det, der den Gang blev vedtaget, maa vi have Lov til at gaa den Vej. Heri er jeg fuldkommen enig med det ærede Medlem Hr. Vagn Bro i de Udtalelser, som han for et Øjeblik siden fremsatte.

Det ærede Medlem Hr. Stauning savnede en Forklaring paa, hvad det skulde blive til med de 80 Mill. Kr., som Øl-, Sprit- og Tobaksskatten indbragte, og som jo skulde anvendes til Alders- og Invalidetrenten. Jeg vil til det ærede Medlem Hr. Stauning sige, at det maa Fremtiden bestemme. Foreløbig, i en Række Aar, kan disse Penge ikke undværes. Det er, som den højtærede Indenrigsminister har fremhævet, saaledes, at i de første 3 Aar vil der overhovedet ikke være Tale om nogen Aflastning af nogen Betydning, og derefter kommer der mange vanskelige og svære Overgangsaar. Det har jeg ikke lagt Skjul paa, og det vil jeg gerne Gang paa Gang fremhæve. Men det er Fremtiden, der skal tage Bestemmelse om disse Skatter, og Fremtiden er jo det ærede Medlem Hr. Staunings efter de Udtalelser, det ærede Medlem fremsatte i Gaar, og han skal jo nok klare det til den Tid. Altsaa, Fremtiden maa bestemme, hvad der skal gøres med de Indtægter, de Skatter, om man vil, der her er Tale om. Derom kan der ikke i Øjeblikket tages nogen Bestemmelse.